

Notes on “Eti Jacobi: Drawings 2019-2020”

This exhibition sheds light on Eti Jacobi's “lateral” practice, namely her drawings. Recently, Jacobi has taken up a daily activity of drawing that like many of her painting series, is rooted in art history (Tiepolo, Blake), popular culture (Walt Disney's *The Jungle Book*), portraits (her mother, her daughters) and self-portraits. This comes in parallel with a slight shift in her paintings, which often deal with the dichotomy between figuration and abstraction and always with an eye on the history of painting.

Although there is an obvious hierarchy between the paintings and the drawings – hence the choice of the word “lateral” – there is also the conscious desire, celebrated in this exhibition, to reconsider such hierarchy – which is why the very same word “lateral” has been put between double quotation marks.

In other words the decision of showing her drawings aims at shifting the understanding of such activity from “lateral” to “parallel” as the artist realized how the practice of drawing has been pivotal in nurturing her approach to her recent large canvases, and vice versa. As a matter of fact, some of the drawings, specifically those capturing rays of light going through lavish vegetation, are literally defining the kind of action on which the paintings are constructed, without ever falling into the obvious category of preparation drawings (for the paintings).

Once we move from lateral to parallel, things do not necessarily become clearer – as this is not the aim at stake – but definitely more complex, opening an aspect of Jacobi's oeuvres that has until now been experienced and appreciated only by the artist in the studio. Once this visual Pandora's box of sorts is revealed and considering the amount of drawings created only in the last two years, this parallel evokes the notion of speed and at the same time the possibility of a conceptual zigzag.

This zigzagging movement is oblique and opaque. It allows us to understand the ultimate “visual strata” of the paintings from the “lightness” of the drawings, as if their existence, together, side by side, functions as a sort of visually-driven symbiosis. To borrow a philosophical theory based on mythological figure – philosophy and mythology being among Jacobi's favorite subjects – her drawings can be seen as the running of Achilles and her paintings as the stride of the tortoise, following Zeno's famous paradox.

Nicola Trezzi

הערות על התערוכה “אתי יעקובי: רישומים 2019-2020”

התערוכה מפנה זרקור על הפרקטיקה “הצדדית” של אתי יעקובי - הרישומים שלה. לאחרונה החלה יעקובי בפעילות יומיומית של רישום, שכמו רבות מעבודות הציור שלה, נטוע גם הוא בהיסטוריה של האמנות (טייפול, ויליאם בלייק), בתרבות פופולרית (*ספר הג'ונגל* של וולט דיסני), בדיוקנאות (אמה, בנויה) ובדיוקנאות עצמיים. פעילות זו החלה במקביל לשינוי מסוים בציורים שלה, שלעיתים עוסקים בדיכוטומיה שבין פיגורציה להפשטה, ותמיד מתבוננים בהיסטוריה של הציור.

על אף ההיררכיה הברורה שבין הציורים לרישומים - ולכן הבחירה במילה “צדדי” - ישנו גם הרצון המודע, שניכר בתערוכה הנוכחית, לחשוב מחדש על ההיררכיה הזאת - ומשום כך המילה “צדדי” מופיעה במרכאות כפולות. במילים אחרות, התערוכה שואפת לשנות את ההבנה של פעילות הרישום מפעילות “צדדית” לפעילות “מקבילה”, וזאת לנוכח ההכרה של האמנית עד כמה הפרקטיקה של הרישום הייתה חיונית לטיפול גישה לבדים הגדולים האחרונים שלה, ולהפך. למעשה, חלק מהרישומים, בעיקר אלה שבהם נראות קרני אור החודרות מבעד צמחייה עבותה, מגדירים ממש את סוג הפעולה שבבסיס הציורים, מבלי שאפשר יהיה לסווגם בקטגוריה של “רישומי הכנה”.

ברגע שאנו עוברים מהצדדי למקביל, הדברים אינם נעשים בהכרח יותר ברורים - שכן זו איננה המטרה או התכלית - אבל הם בהחלט נעשים יותר מורכבים. וכך נגלה היבט של יצירתה של יעקובי, שעד עתה נחוה והוערך רק על ידי האמנית עצמה תוך כדי עבודתה בסטודיו. ברגע שתיבת פנדורה חזותית זו נחשפת, ובהתחשב בכמות הרישומים שנוצרו בשנתיים האחרונות, הפעילות המקבילה הזאת מעלה על הדעת את הרעיון של המהירות, ובו-בזמן את האפשרות של זיגזוג מושג.

התנועה המזגזגת הזאת איננה ברורה או פשוטה. היא מאפשרת לנו להבין את ה“רבדים החזותיים” של הציורים מתוך ה“קלילות” של הרישומים. הקיום שלהם יחד, אלה לצד אלה, כמו פועל כסוג של סימביוזה המונעת באמצעים חזותיים. אם נשתמש בתיאוריה פילוסופית המבוססת על דמויות מיתולוגיות - ופילוסופיה ומיתולוגיה הם שניים מהנושאים האהובים על יעקובי - אזי אפשר לראות ברישומים את הריצה של אכילס, ובציורים את צעדיו של הצב, בעקבות הפרדוקס המפורסם של זנו.

ניקולה טרצי

